

TEZAUŢUR LITURGIC
04 NOIEMBRIE

VIATA
SF. CUVIOS
IOANICHIE
CEL MARE
DE LA ANTIDION
[OLIMPUL BITINIEI]

ROMAN, 1993

VIATA

SF. CUVIOS IOANICHIE CEL MARE DE LA ANTIDION-OLIMPUL BITINIEI

Preacuviosul Părinte Ioanichie s-a născut în părțile Bitiniei, în satul ce se numea Maricat; tatăl său se numea Miritrichie, iar maică să, Anastasia. Și începând a veni în vârstă, păștea vitele, după porunca părinților săi. Apoi, deși nu era dat la învățătura cărții, mai mult decât toți cei ce învățau, a înțeles ce este viața, căci căuta poruncile Domnului. Drept aceea, fiind povățuit de Duhul Sfânt, era foarte îmbunătățit, blând, smerit, răbdător și foarte ascultător. Iar către rugăciune avea o astfel de osârdie, încât de multe ori lăsând turma să, toată ziua stătea la un loc deosebit și se rugă cu sârguință către Dumnezeu. Iar când mergea la rugăciune, își însemna turma să cu semnul crucii și rămânea turma nerisipită, nici de fiare răpită, nici de tâlhari furată, până când fericitul copil, întorcându-se seara, o mină la casa părinților. Cu astfel de lucru s-a îndeletnicit Sfântul până la vârsta matură.

În acea vreme, împărățea peste greci Leon cel necredincios, fiul lui Constantin Copronim, care era amăgit cu eresul luptei contra sfintelor icoane.

Acesta a trimis prin toată stăpânirea sa, ca să aleagă tineri plăcuți, harnici și viteji pentru oaste.

Ajungând trimișii în părțile Bitiniei și fiind în satul unde viețuia Ioanichie, dacă l-au văzut că este tânăr, frumos, cu vârsta desăvârșit, cu trupul voinic și îndemânatic la oaste, l-au luat cu dânșii și l-au înscris în rânduiala ostășească. Dintr-acea vreme Ioanichie fiind ostaș, era înfricoșător vrăjmașilor pentru bărbăția lui și iubit celor ce ostășeau împreună cu dânșul, pentru blândețea și smerenia lui; dar mai iubit era lui Dumnezeu, căci păzea cu dinadinsul poruncile Lui cele sfinte.

Însă diavolul, pizmuind viața lui cea îmbunătățită, l-a tras pe el în eresul luptei contra icoanelor, de care atunci toată Biserica lui Dumnezeu era tulburată prin împărați eretici. Căci se aruncau de prin bisericile lui Dumnezeu sfintele icoane iar cei ce se închinau erau izgoniți. Și atât de mult a fost înșelat Ioanichie cu acel eres, încât nu voia nici să audă de sfintele icoane.

Iar Dumnezeu, Care voiește ca toți să se mântuiască, l-a mântuit și pe el de acea înșelăciune în acest chip. A rânduit a fi trimis cu oștile spre Apus, de unde întorcându-se, trecea pe lângă muntele Olimpului; și după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, a trecut pe lângă un călugăr, care

pustnicea în acel munte și care era înainte văzător. Acela, auzind că Ioanichie trecea pe acolo cu oștile, și prin Duhul lui Dumnezeu înștiințându-se despre toate cele ce gândea dânsul, a ieșit din chilia sa și, arătându-se lui, a zis: „O, fiule Ioanichie, dacă te numești creștin, pentru ce treci cu vederea icoana lui Hristos? Zadarnice sunt toate ostenele faptelor tale celor bune, dacă nu ai credința cea dreaptă!”.

Acestea auzindu-le, Ioanichie se minună, căci l-a chemat pe nume acela care nu-l știa pe el și a vădit credința lui, călugărul care niciodată nu-l văzuse. Deci a cunoscut că cel ce grăiește către dânsul este plin de Duhul lui Dumnezeu și, cu ochii mai înainte văzători, a știut tot despre dânsul. Pentru aceea a căzut la pământ, închinându-se și cerând iertare, pentru că din neștiință a greșit; și a făgăduit a se îndrepta și a da cinstea și închinăciunea ce se cuvin icoanei lui Hristos și chipurilor tuturor sfinților.

Din acea vreme fericitul Ioanichie a început cu osârdie a cinsti sfintele icoane și se căia că altădată, în neștiința sa, le trecuse cu vederea; și parându-i rău de aceasta, se pedepsea cu post și cu tot felul de chinuri ale trupului. Căci, petrecând lângă ușile împărătești, se culca pe pământ și făcea rugăciune cu sârguință și priveghere de toată noaptea și niciodată nu mânca bucate până la

săturare. Deși adeseori stătea la masa de obște cu ostașii săi, însă atunci numai gusta din mâncare și băutură, în acest fel de pocăință petrecând el șase ani.

În acea vreme s-au sculat bulgarii cu toată puterea lor și au pornit război împotriva grecilor, robind Tracia. Deci a ieșit împotriva lor împăratul grecilor, cu toate oștile sale, între care era și fericitul Ioanichie. Iar când s-au apropiat amândouă oștile și făceau război, bulgarii erau aproape a birui pe greci. Atunci Ioanichie a arătat mare vitejie, ca odinioară David, care a biruit pe cel de alt neam; apoi, chiar în fața împăratului a apărut pe tovarășii săi de sabia potrivnicilor, nevoindu-se cu bărbăție împotriva vrăjmașilor săi și tăindu-i ca pe niște buruieni. Pe un oarecare boier din cei însemnați ai grecilor, care s-a luptat cu bulgarii și a fost biruit de dânșii, căzând în mâinile lor, Ioanichie l-a izbăvit; căci, pornindu-se asupra lor, pe unii i-a tăiat cu sabia, iar pe alții i-a izgonit și pe cel robit l-a scăpat.

Odată, văzând el un bulgar înfricoșător ca Goliat, care păzea o cale strâmtă și ucidea mulți greci, s-a pornit asupra lui și îndată i-a tăiat capul. Astfel era vitejia fericitului Ioanichie împotriva vrăjmașilor celor văzuți, lucru care mai înainte însemna lupta

lui cea tare și biruința care avea să o aibă contra vrăjmașilor celor nevăzuți.

Văzând împăratul vitejia lui, l-a întrebat despre patria lui, despre neam și despre nume și a poruncit să-l scrie în cartea vitejilor, ca după săvârșirea războiului să-l cinstească cu boierie mare și cu multe daruri ca pe un ostaș viteaz.

Sfârșindu-se războiul și întorcându-se împăratul întru ale sale, Ioanichie a văzut muntele Olimpului, mai sus pomenit, care este în dreapta Bitiniei. Aducându-și aminte de călugărul acela, care ieșise la dânsul din pustie, și-l muștrase pentru eresul luptării împotriva sfintelor icoane, și-a pus în gând să lase toate și, sălășluindu-se în acel munte, să urmeze în liniște vieții călugărești și să se închine lui Dumnezeu, lucru pe care degrabă l-a și făcut. Căci, când a venit în cetatea împărătească și avea să primească boierie cinstită și daruri de la împărat pentru vitejia pe care o arătase în război, îndată le-a trecut cu vederea pe toate și ca pe niște gunoaie le-a socotit. Apoi, după douăzeci și patru de ani ai ostășirii sale împotriva trupului și a sângelui, părăsind oștirea, a mers la cei ce petreceau viață călugărească, vrând a începe războiul împotriva duhurilor răutății celor de sub cer.

Întâi a venit în mănăstirea Avgarov și, fiind primit de părinții cei ce petreceau acolo, și-a descoperit gândul său egumenului Grigorie, cum că voiește a merge în pustie și a vieții singur în liniște. Iar egumenul, lăudând scopul, a zis: „Deși cugeți cele bune, iubitele, eu te sfătuiesc să nu alegi deocamdată viața cea pustnicească și depărtată de petrecerea împreună cu oamenii, până ce nu te vei deprinde mai întâi cu rânduiala și obiceiul călugăresc. Deci mai întâi sălășluiește-te între oarecare călugări cu fapte bune și iscușiți și vei afla de la dânsii vremea și rânduiala rugăciunilor; apoi învață smerita cugetare, ascultarea și blândețea și după aceea te vei duce și în pustie. Păzește-te, fiule, că nu cumva, fiind neînvățat și începând viața aceasta, în loc să rănești pe vrăjmașul, să fii tu rănit de dânsul, și în loc să-l biruiești, să fii biruit!”.

Un sfat folositor ca acesta ascultând Ioanichie, a părăsit scopul său până la o vreme și s-a sălășluit împreună cu bărbații insuflați de Dumnezeu ca să se obișnuiască cu viața lor cea plină de fapte bune. Deci în trei mănăstiri a luat aminte și a învățat rânduiala și viața călugărească. Mai întâi s-a dus la mănăstirea lui Avgarov, apoi s-a dus într-o altă mănăstire, care se numea Utotelos și, neștiind carte, a început acolo a învăța. Dar, văzând că în mănăstirea aceea vin mulți oameni mireni și le

tulbură liniștea, a ieșit de acolo și s-a dus în a treia mănăstire, care se numea Antidiu. Petrecând în ea doi ani, a învățat treizeci de psalmi ai lui David și mult s-a folosit de călugării cei ce petreceau acolo.

Iar după doi ani a dorit iarăși liniștea pustiei și voia să se suie într-un munte care era aproape și acolo, în singurătate sălășluindu-se, să înceapă viața pustnicească. Dar șapte zile mai înainte le-a petrecut postind și rugând pe Dumnezeu cu sârguință, ca să-i fie povățuitor pe calea ce dorea. În a șaptea zi, acest nou Moise, a auzit un glas de sus, poruncindu-i să iasă la muntele acela. Și a ieșit Ioanichie din mănăstirea Antidiului și a mers departe, și pe munte suindu-se, lua aminte într-o parte și într-alta, unde să afle un loc de petrecere. Și iată, a văzut doi monahi viețuitori în pustie, ale căror haine erau de păr și se hrăneau din verdețurile ce creșteau în pustie. Către aceștia alergând fericitul, li s-a închinat. Iar ei, stând, au făcut rugăciune și după aceasta au vorbit cu dânsul. Deci Ioanichie le-a mărturisit lor toate ale sale, le-a descoperit scopul său și mult s-a folosit din sfintele lor cuvinte.

Apoi, pustnicii aceia, i-au proorocit lui că după cincizeci de ani de pustnicie, către sfârșitul vieții lui, va veni asupra lui o ispită de la niște oameni zavistnici; dar au zis sfinții, că se va întoarce

durerea la capul lor, iar tu nici un rău nu vei pătimi. Aceasta s-a și împlinit și despre care lucru vom spune mai pe urmă. Acestea prorocindu-le pustnicii lui Ioanichie, i-au dat o haină de păr, care pe limba acelei țări se numea leviton. Această haină îi era lui Ioanichie ca o pavăză nebiruită împotriva tuturor săgeților vrăjmașilor, precum singur mai pe urmă a mărturisit.

După vorbă cea folositoare între ei, pustnicii s-au despărțit și s-au dus în cea mai adâncă pustie, iar Ioanichie s-a dus la muntele ce se numea Trihalix și acolo petrecea fără chilie, având numai cerul drept acoperământ. Înștiințându-se despre dânsul Grigorie cel mai sus pomenit, egumenul mănăstirii Avgarovului, i-a zidit lui în muntele acela o chilie mică, în care putea fericitul să se adăpostească de vifor, de ploi și de zăpadă; deci în acea chiliuță petrecea Ioanichie închis. După aceasta au început mulți dintre frați a veni la dânsul, vrând a-i vorbi și a se folosi de la el. Pentru aceea, supărându-se pentru că i se tulbura liniștea, a lăsat muntele acela și s-a dus, căutându-și alt loc de liniște.

Mergând pe lângă satul ce se numea Elespont, a văzut aproape de dânsul un munte înalt și foarte greu de umblat, fiind plin de pădure; și săpându-și în pământ o peșteră strâmtă și adâncă, a început a viețui acolo fără a ieși din ea. Iar hrană avea de la

un păstor, care păștea caprele în acel munte; acesta aducea sfântului câte puțină pâine și apă și aceasta numai o dată pe lună, iar el primea de la dânsul binecuvântare și rugăciune. Acolo a petrecut Sfântul trei ani, ziua și noaptea rugându-se și slăvind pe Dumnezeu, apoi cântând psalmii lui David, adăuga la fiecare stih cuvintele acestea: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul și acoperământul meu Sfântul Duh”. Aceste cuvinte ca pe o dulceță purtându-le pe limba sa, se veselea; cuvinte care mai pe urmă mulți deprinzându-le de la dânsul, totdeauna le aveau în gurile lor.

După trei ani de la nevoința lui în acea peșteră strâmtă, a ieșit odată la o biserică ce nu era departe de acolo. Și, din întâmplare, au venit la acea biserică niște ostași, care odinioară ostășiseră cu Ioanichie și avuseseră cu dânsul prietenie. Dintre aceștia unul, văzându-l pe Ioanichie, l-a recunoscut și, îmbrățișându-l, plângea de bucurie și îi aducea aminte de viața lui de mai dinainte, de vitejia lui în războaie, de slavă și de cinstea pe care o avea de la împăratul. Apoi se minuna că a lăsat toate acelea și a vrut să trăiască în sărăcie. Dar întorcându-se ostașul acela către tovarășii săi, vrând să le spună despre Ioanichie, acesta îndată a fugit de dânsii. Și, vrând să se ascundă mai bine, s-a dus în munții Conturiului, în care erau mulțime

de fiare și de balauri. Acolo sălășluindu-se Sfântul și fugind de slava omenească, a locuit cu fiarele și cu balaurii, cântând ca David: Iată m-am îndepărtat fugind, și m-am sălășluit în pustie. Așteptat-am pe Dumnezeu, Cel ce mă mântuiește de puținătatea sufletului și de vifor.

Iar după multă vreme a voit a merge în Efes, la biserica Sfântului Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu, pentru închinare și rugăciune. Deci, sculându-se, a plecat și, trecând pe lângă un lăcaș de rugăciune la apusul soarelui, l-au întâmpinat un bărbat și o femeie, mergând la același lăcaș ca să săvârșească pomenirea părinților lor. Aceștia, văzându-l pe cale, s-au înfricoșat, că avea trupul îmbrăcat cu haine rupte, desculț și pe tot trupul acoperit cu păr. Iar sfântul, văzându-i pe ei tremurând de frică, a zis cu blândețe către dânșii: „Nu vă temeți, fiilor, ci spuneți-mi unde duce calea aceasta!”. Iar ei au zis că duce către râul ce este înaintea și care atunci era foarte mare, încât nimeni nu era cu puțință a trece râul acela fără luntre. Dar Sfântul mergând lângă râu, s-a odihnit puțin, apoi la miezul nopții, sculându-se, a mers pe apă - o, picioare sfinte! o, călătorie minunată! Și mergând pe deasupra apei ca pe uscat, a trecut de cealaltă parte cu picioarele uscate.

După ce a sosit în Efes și s-a apropiat de biserica Sfântului Ioan Teologul, i s-au deschis de la sine ușile bisericii și, intrând înăuntru, s-a rugat dindestul, închinându-se și sărutând sfânta icoană a iubitului ucenic al lui Hristos. Apoi ieșind din biserică, îndată s-au închis ușile singure. Iar el iarăși s-a întors la a sa petrecere în nevoie din munții Conturiului.

Deci, i s-a întâmplat a merge pe lângă o mănăstire de femei, unde era o maică ce avea o fiică tânără, și aceasta fiind cuprinsă de dorința lumească, voia să lase cinul său călugăresc și pe maică să, să se ducă în lume și să se mărite cu un bărbat. Iar maică să o sfătuia cu plângere și o rugă ca să sufere războiul trupesc pentru dragostea lui Hristos, să-și omoare trupul său, să nu-și lase călugăria și să nu se dea spre batjocură și pierzare diavolului. Dar nu putea să o înduplece pe dânsa, căci ardea de văpaia patimii și voia să fugă din mănăstire.

Despre toate acestea înștiințându-se Sfântul Ioanichie, i s-a făcut milă de fecioara aceea și, chemând-o pe ea, a zis: „Pune, fiică, mâna ta pe grumajii mei!”. Când a făcut aceasta fecioară, Sfântul s-a rugat cu lacrimi către Dumnezeu ca să se izbăvească fecioara de acea patimă și de ispita diavolului, iar greutatea războiului ei să fie pe

grumajii lui și toate patimile ei cele trupești să fie asupra lui, ceea ce a și fost. Căci a scăpat fecioara aceea de toate gândurile cele necurate și de poftele cele trupești; apoi a petrecut în mănăstirea sa, viețuind fără de patimi și bineplăcând lui Dumnezeu.

Iar Sfântul Ioanichie s-a dus în calea sa, la muntele Conturiului; dar mergând pe cale a simțit în sine o dorință necurată și s-au năpustit asupra lui ca un vifor cumplit gândurile cele lumești și s-au ridicat într-însul valurile necuratelor patimi, încât fierbea sângele într-însul ca într-o căldare și toată ispita ce fusese la fecioara aceea a căzut asupra fericitului Ioanichie. Însă el răbda ostenindu-și trupul cu mari nevoițe. Apoi, aflând undeva un balaur înfricoșător încuibat în crăpăturile pământului, a cugetat să se dea pe sine balaurului spre mâncare, voind mai bine a muri decât să se învoiască cu gândurile cele necurate și să-și prihănească trupul său cel curat. Deci s-a aruncat pe sine înaintea balaurului, ca să fie mâncat de el. Însă șarpele nici n-a voit a se atinge de dânsul ci, atunci când îl întărita pe el Sfântul Ioanichie, îndată a murit.

Din acel ceas au pierit de la dânsul toate gândurile necurate, s-a stins patimă, a încetat poftă și s-a întors pacea în trupul lui. Deci i s-a dat lui de la

Dumnezeu stăpânire peste balaurii cei văzuți și peste cei nevăzuți, ca să calce peste dânșii și să sfărâme capetele lor. Odinioară, stând el și cântând psalmii lui David, a început a se clătina o stâncă ce era acolo. Uitându-se sfântul, a văzut ieșind, din mijlocul peretelui, un balaur înfricoșător. Sfântul punând peste dânșul toiagul ce-l avea în mină, îndată balaurul a murit.

Altădată, în vreme de iarnă, sfântul intrând într-o peșteră adâncă, a aflat într-însa un balaur ai cărui ochi străluceau ca focul și sfântul nu știa că este acolo balaurul; ci parându-i că ochiul lui este cu adevărat foc, a adunat lemne și le-a pus pe ochii șarpelui vrând să se încălzească de frig; însă balaurul s-a sculat și a lepădat lemnele de pe ochii lui. Atunci a cunoscut sfântul cum că este balaur, dar nu s-a temut ci, dându-se puțin într-o parte a peșterii, a petrecut împreună cu balaurul până ce a trecut iarna.

După doisprezece ani petrecuți în pustia aceea, a venit către dânșul un glas de sus, poruncindu-i să meargă în mănăstirea care se numește Erist și acolo să se îmbrace în rânduiala călugărească, căci încă nu era îmbrăcat în haine călugărești acest pustnic îmbunătățit cu atâtea fapte bune. Deci, îndată a plecat la mănăstirea aceea, unde, ajungând pe vremea secerișului, a spus dorința sa

egumenului mănăstirii, care se numea Ștefan. Acesta, a doua zi, făcând rugăciunile cele obișnuite, a îmbrăcat pe cuviosul Ioanichie în chipul călugăresc, deși mai înainte de chipul acela era călugăr desăvârșit și pe mulți călugări îi întrecea cu faptele bune.

Cuviosul, fiind îmbrăcat în haine călugărești, a început mai mult a se nevoi, adăugind osteneli peste osteneli. Apoi s-a închis într-un loc ce se numea Critama; și s-a ferecat cu un lanț de fier lung de șase coți și a petrecut în acea închisoare trei ani în legături, fiind singur de voie legat și mucenic al lui Hristos. Iar după trei ani a dorit să se ducă în Helidon, să-l vadă pe Gheorghe cel mare între pustnici. Deci dezlegându-se din legături s-a dus; și când a ajuns la râul Goram, a dat iarăși peste un balaur care tulbură râul și oprea curgerea apei. Pe acel balaur l-a omorât cu rugăciunea și cu semnul Crucii. Apoi, venind la marele Gheorghe, a petrecut lângă dânsul alți trei ani și a învățat de la el toată Psaltirea; și iarăși s-a dus la păstorul locașului Antidiului, împreună cu ucenicul său Pahomie.

Fiind în mănăstirea Avgarovului, s-a dus cu alți călugări ca să vadă o mănăstire ce era zidită de curînd, în muntele din apropiere. Și când s-a apropiat de munte, a venit din pustie un țap mare

neobișnuit, pe care, văzându-l monahii care mergeau cu dânsul, cugetau între ei cum l-ar putea vâna, căci din pielea lui ar avea piei bune. Iar cuviosul, înțelegând cugetele lor, a poruncit unuia ce se chema Sava să meargă și să aducă țapul acela la dânsul. Iar Sava a zis: „Dar de se va porni țapul pe fugă, cum îl voi ajunge?”. Iar Sfântul a zis către dânsul: „Tu, frate, mergi numai și fă ceea ce-ți spun, căci el de bunăvoie va veni la tine și-ți va urma ție”. Dar întorcându-se către ceilalți călugări, i-a întrebat pe ei de este bună pielea țapului ca să facă din ea foale. Iar ei au zis: „Foarte bună este; aceasta cugetam și noi mai înainte de a spune tu”. Și fiind adus țapul, cuviosul îl netezea cu mâna sa, iar pe frați îi învăța să le fie milă de sufletele dobitoacelor și să-și potolească poftetele. Apoi iarăși a slobozit țapul la pășunea sa în pustie.

Cuviosul avea și darul înainte vederii, căci a proorocit moartea împăratului Nichifor, care avea să fie degrabă, ceea ce s-a și împlinit; căci, fiind rănit de bulgari, a murit în război. Asemenea a prevestit grabnicul sfârșit al lui Stavrichie, fiul lui Nichifor, care începuse a împărăți după dânsul.

Pe când petrecea Sfântul în muntele Prusantiului, care este înalt ca și muntele Olimpului, era acolo un călugăr, anume Gurie, cu viață fățarnică, ce căuta slava omenească, fiind de toți slăvit ca un

mare nevoitor. Acela, văzându-se departe de Sfântul Ioanichie, cel cu adevărat nevoitor și săvârșitor de fapte bune, s-a pornit spre zavistie. Deci, vrând să-l piardă pe el de pe pământ, a gătit otravă de moarte și, venind la dânsul cu vicleșug, ca Iuda, i-a dat otrava aceea în băutură. Iar cuviosul, fiind fără de răutate, socotea că Gurie îi arată dragoste prietenească, căci nu știa zavistia și vicleșugul lui.

Neștiind nimic, a băut otrava cea aducătoare de moarte și îndată a căzut în boală cumplită și se apropia de moarte. Dar Dumnezeu n-a lăsat pe plăcutul Său să se săvârșească fără vreme, de o moarte ca aceea, ci i-a trimis în ajutor pe Sfântul Mucenic Eustatie. Acesta, arătându-se lui în vedenie, l-a tămăduit de boală și i-a dăruit sănătate ca mai înainte. Pentru aceasta, mulțumindu-i, Cuviosul Ioanichie a zidit acolo o biserică în numele Sfântului marelui mucenic Eustatie și a făcut o mănăstire lângă dânsa.

Într-o noapte a avut o vedenie, nu în somn, ci aievea, pe când stătea și se ruga. Vedenia era aceasta: În partea muntelui dinspre răsărit, s-a arătat un izvor cu apă multă, iar împrejurul izvorului erau mulțime de oi care beau apa ce curgea din izvor; și Sfântul se minună de acea vedenie, căci știa că nu era acolo izvor, nici oi n-au

umblat cândva prin pustia aceea. Iar a doua zi a mers la locul acela, dar n-a aflat nimic, nici oi, nici izvor, ci numai locul frumos și bineplăcut pentru viețuire. Apoi s-a înștiințat de la cei de demult cum că într-acel loc a fost odinioară o biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Cuviosul a tâlcuit vedenia sa, zicând: „Izvorul care avea multă apă, înseamnă darul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu ce va fi în acel loc; iar oile, sunt poporul care se împărtășește din darul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu”.

Deci a pus multă sârguință ca să se zidească biserica, iarăși pe locul acela, în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe care a săvârșit-o degrabă, căci a zidit o biserică frumoasă și a așezat mănăstire lângă ea. Apoi a adunat mulțime de frați, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu sporirea Binecuvântatei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Iar când se zidea biserica, se ostenea și Cuviosul Ioanichie, ducând pietre și ajutând celor ce zideau. Odată, întinzându-și mâna ca să ia o piatră de pe pământ, a ieșit o viperă de sub piatră și l-a apucat de mină. Iar el, ca odinioară Pavel, scuturând vipera de pe mâna, n-a pățit nimic.

În rugăciunile sale Cuviosul Ioanichie era cu sârguință, încât nu numai cu duhul, ci și cu trupul se înălța de la pământ. Altă dată cuviosul mergând

singur la biserică să se roage, i-a urmat în taină ucenicul și următorul vieții lui celei sfinte, fericitul Eustatie și ascunzându-se într-un colț al bisericii, lua aminte cu sârguință la rugăciunea lui. Apoi l-a văzut ridicându-și mâinile și înălțându-se de la pământ, stând în văzduh și rugându-se, lucru pe care văzându-l Eustatie, s-a înspăimântat. Iar după rugăciune iarăși a coborât pe pământ. Și simțindu-l pe Eustatie că este acolo, s-a scârbit asupra lui și a zis: „Scris este: Nu va locui lângă tine cel ce viclenește. Iar tu ai îndrăznit a vedea cu vicleșug smerita mea rugăciune”. Deci l-a certat pe el ca să nu spună nimănui despre aceea.

Multe minuni făcea acest bărbat sfânt. Pe demoni îi scotea din oameni cu cuvântul și tămăduia tot felul de boli cu semnul Crucii și cu rugăciunea și de vătămarile șerpilor pe mulți a izbăvit. De aceea mulțime de popor alerga la dânsul: unii cerând tămăduiri de boli, alții izbăvire de duhurile cele necurate, iar alții numai binecuvântare și rugăciune, lucru care tulbură liniștea lui. Pentru aceea, supărându-se, s-a dus în muntele Trihalicului și a trăit acolo, petrecând fără acoperământ. Iar Eustatie din mănăstirea Avgarovului, având dragoste cu osârdie către părintele său și dorind să se vadă cu dânsul, s-a dus acolo și, căutându-l cu sârguință, l-a aflat în acel munte.

Apoi, după rugăciunea obișnuită, Eustatie a întrebat pe fericitul Ioanichie despre Leon Armeanul, care pe atunci împărătea: „Oare mult va tulbura Biserica lui Dumnezeu cu eresul luptării contra sfintelor icoane?”. Iar Sfântul a prevestit grabnica lui pierzare, căci Mihail, care era poreclit Valvos sau Travlin, degrabă l-a ucis pe Leon Armeanul și i-a luat împărăția.

Fericitul bărbat Ioanichie se obișnuise a umbla cu toiag la bătrânețe; și umblând el prin unele locuri strimte printre munți, s-a întâmplat că i-a căzut toiagul din mână și s-a pierdut și nu era cu putință a-l afla, căci căzuse într-o prăpastie. Deci, mîhnindu-se Sfântul pentru pierderea toiagului, și-a plecat genunchii făcând Domnului obișnuitele rugăciuni. Iar toiagul purtându-se prin văzduh a venit cu nevăzută mina și s-a așezat în mâinile sfântului.

Umblând fericitul pe munte, a aflat o peșteră pustie, în care se încuibaseră demonii. Sfântul, iubind peștera aceea, s-a sălășluit într-însa. Iar diavolii, nerăbdînd venirea lui, s-au sculat asupra-i și multe feluri de supărări îi făceau, vrînd să-l înfricoșeze și să-l izgonească de acolo. Diavolii strigau asupra lui, scrâșneau din dinți, batjocoreau, îngrozeau, alergau asupra lui, năpădeau asupra feței lui și toată peștera părea că

se clatină. Iar Sfântul, după cuvântul lui Pavel, stătea în ziua cea cumplită înarmându-se cu zaua dreptății și cu pavăza credinței și întru nimic nu socotea toate năpădirile vrăjmașilor. Demonii, precum odinioară n-au răbdat venirea lui Hristos, strigau: „Ai venit aici mai înainte de vreme să ne chiniești pe noi?” și neputând birui pe cel nebiruit, singuri fiind biruiți, diavolii au fugit de la dânsul.

În acea vreme, o fiică a unui boier mare, care ținea credința dreaptă, zăcea pe pat slăbănoagă și boala cumplit. Fiind adusă la Sfântul, el îndată a întâmpinat-o și, făcându-i-se milă de ea pentru buna ei credință – căci, în mijlocul atâtor popoare luptătoare împotriva icoanelor, ea singură cinstea sfintele icoane –, a tămăduit-o de boală cu rugăciuni și cu semnul sfintei Cruci, dându-i sănătate desăvârșită.

S-a întâmplat a fi acolo cel ce luase pe sora sfântului în însoțire; acela era întunecat cu eresul luptei contra icoanelor. Pe acesta îl învăța Sfântul din destul ca să cunoască calea cea dreaptă a bunei credințe și să aibă sfintele icoane în cinstea ce li se cuvine. Dar după ce n-a sporit nimic cu cuvintele - căci acela era împietrit ca faraon -, fericitul, uitând rudenia sa cea de aproape după trup, s-a rugat lui Dumnezeu ca să orbească ochii

cei trupești ai celui luptător împotriva icoanei, de vreme ce nu avea ochi sufletești. Și a fost așa, căci a orbit cumnatul său după soră și a luat pedeapsă vrednică pentru credința sa cea rătăcită.

Acest mare părinte avea obiceiul de se pogora din munte într-o întâmpinare, când auzea că vine cineva la dânsul. Aceasta o făcea ca cei ce vin să nu se ostenească pentru dânsul, pentru că suirea în acel munte era cu osteneală, iar nu cu înlesnire. Deci, odată, veneau la dânsul doi episcopi, al Calcedonului și al Niceei, și cu dânsii Petru și Teodor Studitul, cu Iosif și cu Clement. Pe aceștia, fericitul i-a întâmpinat, pogorându-se din munte și închinându-li-se lor cu dragoste, iar după rugăciunea cea obișnuită, a vorbit cu ei cuvinte folositoare. Fericitul a zis către unul dintr-înșii, cu numele Iosif: „Nu te tulbura, frate Iosife, ci te pregătește pentru ieșire!”. Aceste cuvinte ale lui nu le-au înțeles atunci cei ce le-au auzit. Dar, trecând optsprezece zile, Iosif s-a mutat din viață și atunci și-au adus aminte de cuvântul fericitului Ioanichie și au cunoscut că el a văzut cu ochii mai înainte văzători moartea lui Iosif și că despre ea i-a proorocit atunci, poruncindu-i să se pregătească de ieșire.

În al cincilea an al împărăției lui Mihail, împlinindu-se paisprezece ani de la sfârșitul

împăratului Nichifor și de când bulgarii, bătând pe greci, au robii pe mulți dintre dânșii, din boierii cei mari și slăviți și din ostași și îi țineau în legături și în temniță, atunci și-a adus aminte cuviosul de cei robiți și s-a mâhnit pentru dânșii. Căci a auzit că sunt în mare strâmtoare și nevoie și că șed în temniță rea și întunecată, legați cu lanțuri și că mai bine ar fi voit să moară decât să fie vii într-o asemenea nevoie. Deci, milostivindu-se spre dânșii, a lăsat pustia și viața cea fără de gâlceavă și s-a dus în pământul bulgarilor, vrând să dezlege pe cei legați și să slobozească pe cei robiți.

Venind la cetatea unde erau grecii ținuți în legături, s-a apropiat de temniță nevăzută, căci străjerii cei ce străjuiau ușile temniței nu-l puteau vedea pe el. Apoi a făcut semnul Crucii pe uși și îndată s-a deschis temnița în care intrând, pe toți i-a dezlegat din legături cu semnul Crucii și le-a poruncit să meargă după dânsul. Deci au ieșit toți cei legați din temniță, fiind straja acolo și neștiind nimic de ceea ce se făcuse. Iar Sfântul, precum Hristos a scos din iad sufletele dreptilor, așa și el, slobozind pe greci din legături și din temniță, i-a îndreptat toată noaptea, că alt Moise, în strălucire de lumină până la hotarele stăpânirii grecești.

Mergând pe cale cu dânșii, îi învăța să nu fie ca părinții lor, neam îndărătnic și amăgitor, ci să

nădăjduiască spre Dumnezeu și să nu uite facerile de bine și minunile Lui. Iar când s-a despărțit de dâșii, au căzut toți la picioarele lui, rugându-l să le spună numele său și ziceau: „Spune-ne cine ești tu, o! omule al lui Dumnezeu?”. Cuviosul n-a ascuns numele său, dar a poruncit să dea lui Dumnezeu mulțumire; și astfel s-a întors iarăși întru a sa liniștită petrecere.

Odinioară, cuviosul a șezut într-o corabie și a plutit spre biserica Sfântului Teofan, care era în Sigrian, ca să se închine. Întorcându-se de acolo, a stat la ostrovul Fas, unde, auzind viețuitorii ostrovului aceuia, călugări și mireni, despre venirea lui Ioanichie la dâșii, au alergat toți la dânsul și, căzându-i înaintea, îl rugau pe fericitul să-i miluiască pe dâșii și să izgonească șerpii din insula lor; căci se înmulțiseră atunci șerpii fără de număr în insula aceea și foarte mult îi vătămau pe oameni și dobitoace. Iar Sfântul, ascultându-i pe dâșii, ca niște săgeți a slobozit asupra șerpilor rugăciunile sale cele cu sârguință către Dumnezeu și, îndată, adunându-se toți șerpii din insula aceea, s-au aruncat în adâncul mării. De atunci nu mai erau șerpi în insula aceea.

Cuviosul s-a dus de acolo în alt loc liniștit și mergea împreună cu dânsul și Daniil, egumenul mănăstirii, care era în insula Fâs. Acesta avea un

frate călugăr, anume Eftimie, al cărui sfârșit ce avea să fie degrabă, Sfântul mai înainte i l-a spus, zicând: „Frate Eftimie, grăbește-te, că degrabă vei călători către călătoria cea de sus!”. Acestea zicându-le lui Eftimie, a intrat într-o peșteră mică vrând să se odihnească și a aflat acolo un diavol viețuind, care era mai cumplit decât cel dintâi.

Deci, Ioanichie cu Daniil s-au sălășluit într-acea peșteră. Iar diavolul, nerăbdând venirea lor, li s-a arătat negru cu chipul și înfricoșător, iuțindu-se și năvălind asupra lor, ca să-i izgonească din peșteră. Însă ei, nădăjduind spre Domnul, petreceau fără temere. Dar ucigașul de oameni, năpădind asupra lor, i-a legat picioarele lui Daniil, iar pe Ioanichie l-a rănit în coastă cu o durere așa de grea, încât a rămas fără glas șapte zile. Apoi, singur vicleanul, a fugit din peșteră, neputând să petreacă la un loc cu plăcuții lui Dumnezeu.

După aceasta, Cuviosul Ioanichie iarăși s-a întors în muntele Trihalicului vestind moartea unui monah, Isichie, care petrecea cu nebăgare de seamă și a izgonit omizile de prin grădini cu rugăciunea și cu semnul Sfintei Cruci.

Odată, a venit pentru rugăciune o stareță împreună cu fiica sa; și aceea era egumenă a mănăstirii Cluviului. Iar el, luând toiagul ce era în

mâna maicii, l-a dat în mâna fiicei sale și, tulburându-se maică, a zis: „Părinte, mie mi se cuvine toiagul ca să-mi sprijine trupul meu neputincios de bătrânețe”. Dar el, nerăspunzând nimic, a arătat cu lucrul ceea ce era să fie; căci după puțină vreme stareța aceea a murit și a fost aleasă fiica sa egumenă, în locul ei. După aceasta, iarăși s-a dus fericitul împreună cu ucenicul său Eustatie în alt munte, mai prăpăstios și mai anevoie de suit, care se numea al Corbului, unde a petrecut câțeva vreme. S-a suit apoi în munții mănăstirii Antidiului și acolo, zidindu-și o chilie strâmtă, viețuia după voia lui Dumnezeu.

El a făcut multe minuni: pe bolnavi a tămăduit, limbile celor gângavi le-a îndreptat, pe cei iuți și mânioși i-a schimbat în blândețe, pe eretici i-a întors din rătăcire și a prevăzut multora mai înainte sfârșitul, căci era plin de darul Sfântului Duh, care viețuia într-însul.

Acest cuvios astfel își petrecea viața, încât nu toți oamenii puteau să-l vadă. Că mulți, dorind să-l vadă, au venit la dânsul în chilie însă nu l-au văzut. Iar aceia ducându-se, smeritul părinte grăia către ucenicul său: „Frate Eustatie, cu rugăciunile tale am fost nevăzut de cei care au venit”.

Odinioară, zidindu-se în muntele acela biserica Sfântului Ioan Botezătorul, a cărui formă de zidire a fost dată de Cuviosul Ioanichie, au venit niște frați de departe, vrând să vadă fața cea cu sfânta cuviință a cinstitului și de Dumnezeu plăcutul bărbat. Aceștia, venind, ședea lângă biserica ce se zidea, așteptând acolo venirea cuviosului părinte, pe care doreau să-l vadă. Și a venit Cuviosul Ioanichie vrând să vadă de se zidește biserica după forma cea dată de dânsul. El a stat înaintea fraților care veniseră la dânsul, luând seamă la zidire, dar aceia nu puteau să-l vadă.

După ce a stat destulă vreme în mijlocul lor, s-a dus la chilia sa, nearătându-se pe sine celor care veniseră și așteptau cu osârdie sosirea lui. Iar unul din călugării cei ce viețuiau aproape de el, cu numele Ioan, înțelegând lucrul ce se făcuse, a zis către dânsul: „Părinte, nu se cădea ca frații care s-au ostenit pentru tine atâta cale, să se întoarcă mârniți, fără să te vadă. Cu adevărat jalnic lucru este acesta și atinge inima”. Iar Sfântul, lăudând osteneala și osârdia fraților acelora, a început a se ruga pentru dânșii. Apoi, după rugăciune, întorcându-se către Ioan, a zis: „Frate, noi nu avem voia noastră, ci cele ce Dumnezeu voiește pentru noi, acestea le și face; dacă Dumnezeu ar fi binevoit să mă vadă frații care veniseră, apoi chiar de m-aș fi ascuns de dânșii, ei tot m-ar fi văzut; dar eu,

multă vreme am stat înaintea ochilor lor neascuns, însă ei nu m-au văzut, căci așa a voit Dumnezeu”.

Altădată, venind niște frați la cuviosul și șezând înaintea chiliei lui, vorbind între ei, iată că li s-a arătat o ursoaică mare și înfricoșătoare ieșind din lunca ce era acolo aproape și venea spre dânșii. Ei, văzând-o, s-au temut foarte tare. Dar Sfântul a zis către ei: „Domnul nostru a dat robilor Săi putere să calce peste leu și peste balaur, care sunt cele mai înfricoșătoare, iar voi vă temeți de o ursoaică?”. Deci a poruncit să-i arunce o bucată de pâine; iar ea, luând pâinea, s-a dus în pustie. Și atât era de duhovnicesc acest cuvios părinte și ochii săi sufletești îi erau atât de luminați, încât duhurile cele cerești și sufletele dreptilor putea să le vadă. Odată, stând el la rugăciune, a văzut sufletul Părintelui Petru purtat de îngeri cu slavă la cer, strălucind împrejur cu negrăită lumină; și a spus aceasta ucenicilor săi, pentru folosul lor.

În acea vreme împărățea peste greci Teofil, luptătorul contra sfintelor icoane. Acela a trimis doi bărbați cinstiți la Cuviosul Ioanichie, ca să-l întrebe dacă se cade a cinsti chipul lui Hristos. Ajungând trimișii, Sfântul și-a deschis gura sa, cea de Dumnezeu insuflată și când a început a grăi din înțelepciunea cea dată lui de sus. Bărbații aceia s-au rușinat, neputând a se împotrivi, nici a

răspunde vreun cuvânt împotriva cuvintelor lui. Grăia printr-însul Dumnezeu, Care a zis ucenicilor Săi în Evanghelie: Nu vă îngrijiți mai înainte ce veți grăi, că Eu vă voi da vouă gură și înțelepciune.

Apoi, arătând clar cum se cade a da cinstea cuvenită sfintelor icoane, i-a povățuit pe ei la bună credință și trimișii, lepădându-se de eresul luptei contra icoanelor, s-au închinat chipului lui Hristos.

Odată Eustatie, egumenul mănăstirii Avgarovului, a întrebat pe Cuviosul Ioanichie: „Părinte, până când vor fi sfintele icoane călcate și când se vor da înapoi Bisericii de către prigonitorii care răpesc turma lui Hristos că fiarele cele sălbatice?”. El a răspuns: „Așteaptă puțin, frate, și vei vedea puterea lui Dumnezeu, căci va lua ocârmuirea Bisericii un oarecare Metodie. Acela o va îndrepta cu dumnezeiescul Duh, va stârpi eresurile și va întări Biserica cu dogme sfinte, va aduce liniște și unire; iar pe cei ce se împotrivesc, îi va smeri dreapta Celui Preaînalt”.

Această proorocie a Cuviosului Ioanichie degrabă s-a împlinit căci, trecând puțină vreme, a murit Teofil, împăratul luptător contra sfintelor icoane. După dânsul, a venit fiul său Mihail, cu maică să, Teodora, iar Metodie a fost ales patriarh. Acesta a

adus sfintele icoane în biserici, a întărit dreapta credință și toată tulburarea a schimbat-o în liniște. Însă după puțină vreme, iarăși a ridicat diavolul pe cei necredincioși, care tulburau și clătinau Biserica lui Hristos. Iar fericitul Metodie oștindu-se cu sabia cea duhovnicească a cuvântului lui Dumnezeu împotriva lor, avea ajutor pe Cuviosul Ioanichie. Căci acesta, uneori prin cuvânt, alteori prin scrisorile sale, apăra bună credință și pe cei depărtați de Biserică îi întorcea.

De multe ori patriarhul Metodie, slăbind în discuția cu ereticii, cuviosul îl întărea și-l sprijinea prin scrisorile sale. Odată, citindu-se scrisorile lui Ioanichie la sinod, ereticii au început a batjocori și a huli pe fericitul. Înțelegând aceasta cuviosul, cu duhul lui Dumnezeu, a stat degrabă în mijlocul sinodului și a început a grăi în auzul tuturor, astfel de cuvinte pentru Dumnezeu și pentru cele dumnezeiești, încât toți se mirau de înțelepciunea și cuvintele lui. Și n-au fost în deșert cuvintele lui, căci precum a făcut odată Petru, propovăduind adunării din Ierusalim, așa și în această adunare făcând Ioanichie prin cântare de Dumnezeu, încât cei ce auzeau se mângâiau cu inima, și cu dragoste primeau cuvântul lui și se întorceau la bună credință. Astfel de sârguința avea cuviosul pentru pacea Bisericii și pentru mântuirea sufletelor. Apoi degrabă, cu sârguință și cu rugăciunile lui, s-a

stârpit eresul și s-a adus pacea Bisericii; iar diavolul care o tulbura a fugit cu rușine, căci temându-se de Ioanichie și de rugăciunile lui, se topea ca ceară de fața focului.

Odată se făcea în mănăstirea cuviosului înnoirea bisericii pe care el o zidise și, adunându-se soborul fraților, și Sfântul nefiind cu dânșii, s-a arătat deodată o ceată de diavoli ieșind dintr-un deal și toți se temeau foarte, fiind nedumeriți. Dar Sfântul Ioanichie, deși nu era acolo cu dânșii, a văzut mai înainte cu duhul ceea ce se întâmplase. Făcând îndată rugăciune și ridicându-și mâinile, a slobozit cuvintele rugăciunii sale către Dumnezeu și, ca niște săgeți asupra taberei celei diavolești, de departe lovindu-i, i-a pus pe fugă. Frații, văzându-i pe draci fugind, că izgoniți de moarte, au lepădat frica și au săvârșit cu bucurie praznicul înnoirii bisericii.

În acea vreme se luptau ismailitenii (arabii) cu grecii și, biruind ismailitenii, pe mulți au robit, ținându-i în legături. Un boier oarecare din cei slăviți, având un tânăr, rudenie de-a sa, în robie la păgâni, a rugat pe Cuviosul Ioanichie să-l scoată din robie, precum a izbăvit odată pe grecii robiți de bulgari. Cuviosul, fiind milos, s-a dus în pământul ismailitenesc și, ajungând în temniță, a eliberat nu numai pe tânărul acela, ci și pe toți cei care erau

legați împreună cu dânsul, neștiind nimic straja despre aceasta; căci ușile singure de la sine se deschideau sfântului și legăturile se dezlegau. Iar când erau pe cale, mergând pe pământul grecesc, au năvălit asupra lor o mulțime de câini cumpliți, iar Sfântul i-a lovit pe ei cu orbirea și au trecut printre ei fără vătămare.

În acel munte în care pustnicea cuviosul se afla, nu departe, un călugăr cu numele Epifanie, vestit în credință. Pe acela l-a ridicat diavolul spre zavistie și s-a sculat cu vrajbă asupra fericitului Ioanichie, pizmuindu-l pentru slavă cea bună cu care îl preamărea Dumnezeu, Care a zis: Pe cei ce Mă preamăresc, îi voi preamări. Deci, din zavistie, Epifanie a cugetat să piardă pe Cuviosul Ioanichie cel nevinovat și curat cu inima. Astfel a dat foc muntelui, ca prin foc să-l piardă pe Ioanichie împreună cu chilia sa, căci muntele acela era foarte stufos și ardea precum cuptorul. Dar Dumnezeu, Cel ce a izbăvit de foc pe tineri în Babilon, Acela l-a păzit nears și pe plăcutul Său, pe fericitul Ioanichie.

Văzând fericitul răutatea vrăjmașului său, nu s-a mâniat asupra lui, nici s-a scârbit; ci, vrând cu bunătate să biruiască răutatea, și cu blândețea să risipească vrajba s-a dus cu smerenie la Epifanie, întrebându-l de pricină mâniei și cerându-i iertare.

Iar acela, din mânie, a lovit pe Sfântul în pânțele cu toiagul, care avea în vârf un fier ascuțit, vrând să-l străpungă. Dar Domnul, Cel ce nu lasă toiagul păcătoșilor peste soarta dreptilor, a păzit pe Sfântul Ioanichie nevătămat de acea lovire. Aceasta a fost ispita fericitului, pe care i-au proorocit-o cei doi pustnici mai sus pomeniți, care îi spusese lui: „La sfârșitul vieții tale va veni asupra ta o ispită din zavistie, dar durerea se va întoarce asupra capului vrăjmașului, iar tu nici un rău nu vei pătimi”.

Ajungând la adânci bătrâneți, Cuviosul Ioanichie și, slăbindu-i-se trupul de multe nevoițe și osteneli, s-a dus în mănăstirea Antidiului și acolo, făcând o chiliuță mică, s-a închis într-însa. Dacă se întâmplă câteodată să iasă din chilie și să umble prin mijlocul drumului, se făcea nevăzut de către cei ce voiau să-l vadă.

În al cincilea an al împărăției lui Mihail, cel dintre sfinți Părintele Metodie patriarhul, văzând mai înainte apropiata mergere a lui Ioanichie către Domnul, a venit la dânsul cu clerul său, cerând rugăciunea și binecuvântarea cea de pe urmă. Iar Cuviosul Ioanichie, vorbind destul cu Sfântul Metodie și învățând dreapta mărire a credinței pe cei ce veniseră cu dânsul, a proorocit lui Metodie că și acesta, după moartea lui, fără de zăbavă va trece din viața aceasta vremelnică la cea veșnică.

După aceea făcând rugăciune și sărutându-se unul cu altul cu sărutarea cea de pe urmă, s-au despărțit; patriarhul s-a întors la ale sale, iar cuviosul părinte a rămas în chilia sa, rugându-se și pregătindu-se pentru sfârșitul său.

A treia zi după plecarea patriarhului, Cuviosul și de Dumnezeu purtătorul, Părintele nostru Ioanichie a trecut către Domnul, în ziua a patra a lunii noiembrie, având nouăzeci și patru de ani de la naștere. Iar în a opta lună după mutarea lui, sfințitul patriarh Metodie s-a mutat către Domnul, în a paisprezecea zi a lunii iunie; și s-a împlinit proorocia Cuviosului Ioanichie, care a spus patriarhului că fără de zăbavă și el va trece după dânsul din viața aceasta vremelnică la cea veșnică.

Pe când murea Cuviosul Părintele nostru Ioanichie, părinții cei ce viețuiau în muntele Olimpului au văzut un stâlp de foc înălțându-se spre cer, căruia îi mergeau înainte îngerii, deschizându-i ușile raiului și ridicându-l spre fericirea cea de acolo. Din aceasta s-a cunoscut cum că Cuviosul Ioanichie, săvârșindu-și alergarea nevoiței sale, trecea la odihna cerească. Dar nu numai în viață, ci și după mutarea sa, cuviosul a făcut multe minuni. Căci mulți neputincioși, atingându-se de sfintele lui moaște, au dobândit sănătate; mulți s-au izbăvit de duhurile cele

viclene, slăbănogii de pe paturi s-au sculat și cei ce erau ținuti de orice fel de neputință, dacă s-ar fi atins numai de racla lui, îndată se făceau sănătoși.

Așa a preamărit Dumnezeu pe plăcutul său cu multe minuni și în viață și după moarte, cu ale cărui sfinte rugăciuni Domnul să ne arate și nouă mila Sa și să ne tămăduiască de bolile noastre cele sufletești și trupești, pentru slavă sfântului Său nume. Amin.

